PORTAL OBERT

Nº 48 DESEMBRE 1993 SEMINARI DE BARCELONA

Per a enviar Pastors a les comunitats

inici de cursos

15 nous seminaristes

400 anys del seminari

Bon Nadal

400 anys del seminari

SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

(1593-1993)

EDITORIAL

El passat mes de novembre s'han acomplert els 400 anys que el bisbe Dimes Loris nomenava el primer Rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Marc Esteve, atorgant-li com a lloc d'estudi i de residència dels seminaristes l'antic convent de Montalegre, de la Barcelona fora muralla. I per aquest motiu volem que tota la nostra Diòcesi celebri amb goig la continuïtat d'una institució cabdal per a la nostra Església diocesana.

El lema per a aquest quart centenari - reproduït a la portada d'aquest número de "Portal Obert"- indica la finalitat primordial d'aquesta institució formativa dels futurs preveres: "PER A ENVIAR PASTORS A LES COMUNITATS". Al llarg d'aquest 400 anys no han mancat moltes vicissituts i dificultats, però el Senyor mai no ha deixat de donar-nos els pastors que l'Església necessitava. La promesa que ens va fer a través del profeta Jeremies, "**us donaré pastors segons el meu cor**" (3,15) no ha deixat d'acomplir-se. I tampoc no ho deixa de fer avui.

En aquest moment tenim 78 seminaristes al Seminari Major i 25 al Seminari Menor. Enguany han entrat 15 nous seminaristes al Major i al llarg d'aquest any 1993 s'hauran ordenat 12 nous preveres i 9 diaques. Viuen en 3 grans comunitats, a l'edifici del Seminari del carrer de la Diputació, a les Corts i a la Sagrera, més els qui resideixen al Seminari Menor de La Conreria.

Aquella institució fundada ara fa 400 anys ha donat origen amb el temps a diverses institucions ben presents a la vida eclesial, universitària, científica i social del nostre país: els dos Seminaris Major i Menor, les dues Facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya, el Museu Geològic del Seminari i la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari, amb més de 400.000 volums.

"La identitat profunda del Seminari és ser, a la seva manera, una continuació en l'Església, de l'íntima comunitat apostòlica formada entorn de Jesús" ens diu el Papa Joan Pau II al n. 60 de la seva Exhortació apostòlica postsinodal "Pastores dabo vobis" de 1992, i també en parla com d'"una experiència original de la vida de l'Església" i com "una comunitat eclesial educativa". L'objectiu sempre recercat i fonamental és que els seminaristes "es transformin en autèntics pastors d'ànimes" segons va dir el Concili Vaticà II, "per fer present el Crist als homes i fer-se servents de tots" (OT 4). I la formació integral que s'hi dóna, vol vertebrar els quatres eixos bàsics de la formació humana, espiritual, intel.lectual i pastoral, dins un clima comunitari que afavoreixi la resposta personal a la crida de Déu, deixant-se del tot disponibles a l'acció transformadora de la gràcia de l'Esperit Sant.

Hi haurà diverses celebracions d'aquest quart centenari al llarg del curs 93-94 que us anirem informant puntualment. El 25 de novembre es va presentar ja el llibre que sobre el Seminari Conciliar ha escrit Mn. Enric Subirà i el dia 7 de gener tindrà lloc la trobada anual dels preveres, diaques i seminaristes, amb una conferència del bisbe de Santander, Mons. Josep Vilaplana i l'Eucaristia d'acció de gràcies per aquests 400 anys, amb un dinar de germanor. Volem sobretot que els sacerdots exalumnes ben especialment, els amics i els benefactors del Seminari, i les comunitats cristianes trobin nous motius de pregària agraïda, d'ajut i d'estima pel Seminari, la institució formativa dels pastors de la nostra Diòcesi, i alhora que aquestes celebracions signifiquin un renovat impuls a la pastoral vocacional.

Als amics i benefactors del Seminari Conciliar de Barcelona que celebra els seus 400 anys de vida, i a les famílies dels seminaristes, els nostres millors anhels d'amor i de pau que es fan pregària en aquestes festes del Nadal del Crist.

Que Déu us ompli de la seva benedicció.

+ Ricard M. Carles

Arquebisbe

seminari menor

LA CONRERIA

A les portes del Nadal, quan l´estiu només és un record i l´inici del curs ja ens ha deixat, us comuniquem, a manera de crònica, les "fites" més significatives del camí recorregut durant aquest primer trimestre que acaba.

Enrera queden els dies passats durant el juny amb malalts, brancadiers, infermeres i pelegrins de l´Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Un grup de seminaristes de BUP aprengueren la lliçó: "amor als malats, amor a la Mare de Déu, amor a Crist-Eucaristia". Qui ens encoratjava amb aquestes paraules era el nostre Sr. Arquebisbe. Ars i Taizé també foren dos llocs visitats, copsant l´anhel de pregar en unió amb tots els cristians de les diverses confessions.

Els més petits, nois d´EGB, passaren uns dies de pregària i muntanya al Santuari de Núria durant el juliol.

És de ben valorar per a una completa formació els dies de vacances. Cadascú ha pogut conviure en família. Alguns han realitzat un servei al Casal del Raval; uns altres han participat amb joves de la pròpia parròquia en campaments i rutes.

L´ordenació dels tres nous bisbes auxiliars, el 5 de setembre, ens fou un excel•lent motiu per retrobar-nos abans de començar el curs escolar. Noves cares de joves generosos s´han afegit a la colla del Seminari Menor. Déu continua cridant al seu servei a qualsevol edat. En som testimonis: a La Conreria continuen venint lliurement alguns nois que cerquen un ajut per a discernir la pròpia vocació en un ambient que vol ser joiós, fraternal i marcadament cristià.

Enguany són 25 els seminaristes. Alhora, també participen de l´escola 14 interns i 81 externs. Hi ha 120 alumnes en total.

Fent aquesta ràpida mirada als fets esmentats hom respira feliç davant del batec i els somnis engrescadors d´uns nois que han sentit la crida del Senyor. Són l´afany d´una Església que camina a Catalunya, en temps de "Concili", i que no té por de confessar que necessita joves sacerdots. Aquest serà un dels temes d´estudi. Els joves seminaristes són el demà d´una diòcesi que no pot renunciar a preparar els seus preveres.

Sobre la pregària i el silenci fecund dels monjos de la Cartoixa es fonamenta La Conreria, un dels mitjans que el nostre Arquebisbat de Barcelona continua oferint per al foment i discerniment de les "llavors de vocacions" adolescents i juvenils.

Mn. SERGI GORDO
Formador del Seminari Menor

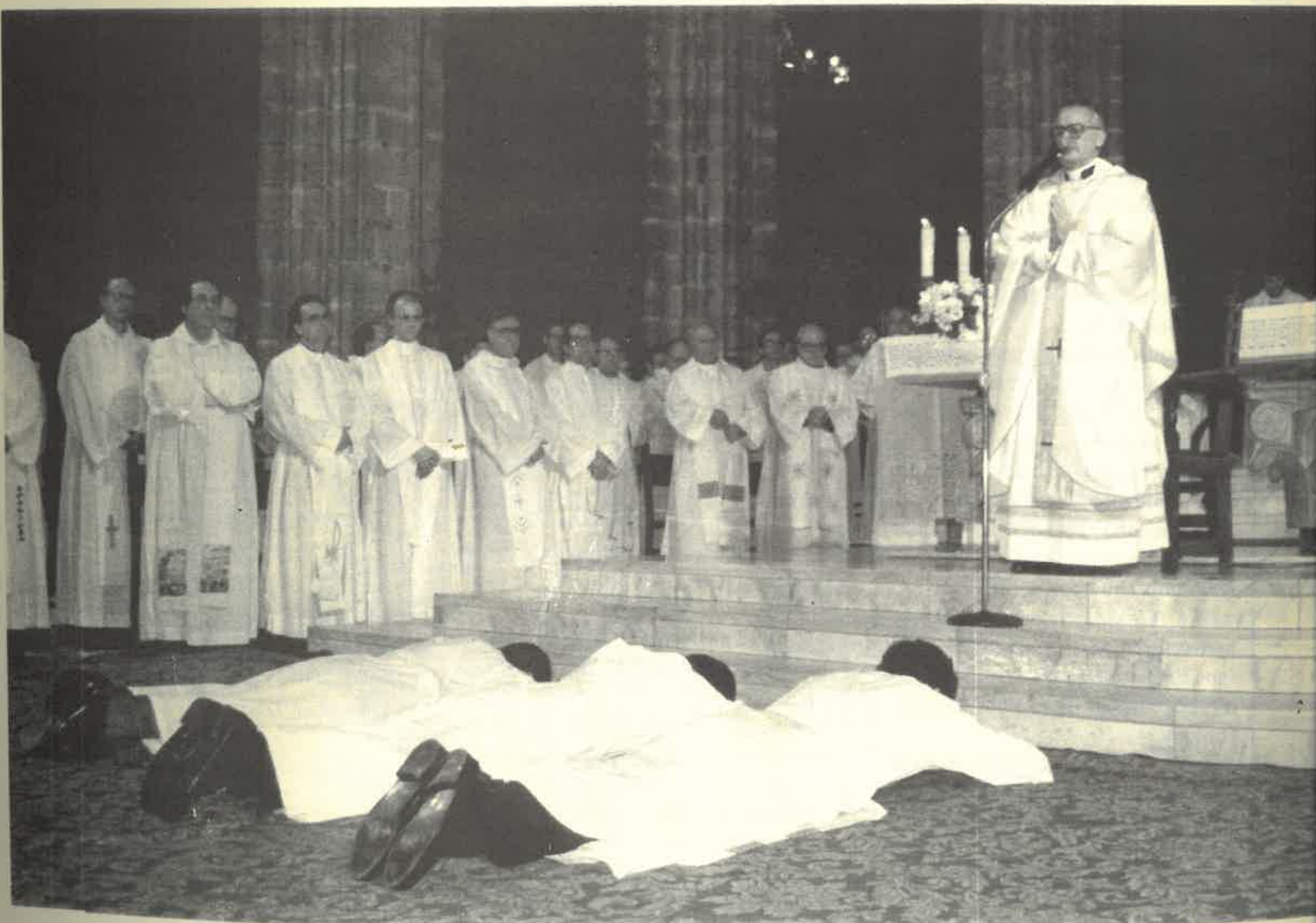
CRÒNICA TR

En primer lloc cal fer un repàs de les activitats que, a grans trets, han portat a terme els seminaristes en el seu pla d'estiu: monitors en el Casal-Menjador de la Fundació Escó, al barri del Raval; monitors en els Menjadors per a infants de Nou Barris; col•laboració en el Multifestival David; assistència a malalts al Santuari de Lourdes; trobada de seminaristes en el Món Obrer, a Madrid; monitors a colònies de la Fraternitat Cristiana de Disminuïts; cursets (de Litúrgia, de Catequesi, de l'Escola de l'Esplai...); colònies parroquials i campaments; i moltes altres que han fet de l'estiu una autèntica etapa de formació.

Al setembre destaquen: el dia 5, l'ordenació episcopal de Mons. Pere Tena, Mons. Jaume Trasserra i Mons. Joan-Enric Vives, rector del nostre Seminari. Del 6 al 8, la primera convivència del Seminari, a la Conreria, sobre qüestions pastorals amb el tema "Pastoral d'adolescents i Catequesi de Confirmació", amb la participació de la Gna. Mª Claustre Soler, de la Companyia de Maria, i de Rosa Deulofeu, Delegada de la Pastoral de Joventut i presidenta del MCEC. El dia 30 iniciàvem el curs, amb la incorporació de 15 nous seminaristes. A cada casa es va fer una convivència i un recés.

Durant l'octubre: el dia 4 començaven les classes a les Facultats de Teologia i Filosofia amb l'entrada en vigor del nou pla d'estudis.El dia 5, els de Filosofia van assistir a l'acte inaugural del curs de la Univ. Ramon Llull, amb la Missa presidida pel Sr. Arquebisbe i l'assistència del Sr. bisbe Joan-Enric Vives. La lliçó inaugural va estar a càrrec del professor Octavi Fullat sobre el tema "Axiologia antropològica". En el Seminari, el dia 8, vam fer la jornada d'inici del curs i presentació dels nous, en la qual el Sr. Arquebisbe va presidir l'Eucaristia i ens acompanyà a la sobretaula. La inauguració del Curs Acadèmic de les Facultats es feu el dia 27; la lliçó inaugural va estar a càrrec del Dr. Pié i Ninot, sobre el concepte de la Sinodalitat eclesial.

Del mes de novembre destaca sobretot la celebració del 400è aniversari de la fundació del Seminari de Barcelona, que tot just començava la seva singladura el 20 de novembre de 1593. Amb aquest motiu el dia 25 es presentava el llibre del Dr. Enric Subirà i Blasi El Seminari de

MESTRE

Barcelona (1593-1917). El dia 2 d'aquest mes, el Sr. Arquebisbe va dinar amb els residents de La Sagrera i els de Diputació i els va dedicar una bona estona de tertúlia. Aquell mateix dia fou la Missa pels familiars, amics i benefactors difunts del Seminari. També vam assistir a la Festa de la Dedicació de la Catedral, el dijous dia 18. I el dia 23 el Sr. Arquebisbe presidia l'Eucaristia pels preveres difunts de Barcelona, que comptava amb la presència dels bisbes auxiliars Mons. Pere Tena, Mons. Jaume Trasserra i Mons. Joan-Enric Vives.

El mes de desembre està marcat per la preparació de les Festes del Nadal, sobretot amb les Vetlles de pregària a cada residència. Com ja és tradició, el Dinar de Nadal ha estat una gran festa, entranyable i engrescadora.

Hem tingut dues Jornades de Formació. La de novembre comptava amb l'assistència de la Gna. Mª Teresa Llach, carmelita vedruna i Secretaria General del S.I.C de Catalunya i les Illes. El tema fou "La catequesi en l'estructura evangelitzadora, avui". El 10 de desembre fou convidat el P. Cassià Just, abat emèrit de Montserrat, que ens parlà sobre "Individu i comunitat. La superació de l´individualisme en la vida del prevere". Durant la celebració de l'Eucaristia d'aquesta Jornada, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, van rebre l'Admissió a Ordes els companys: Xavier Dorado, Carles Elias, Santiago González, Xavier Ribas, Homer Val i Valentí Vázquez.

Durant aquest trimestre ens han visitat: Mn. Manel Pousa -que ens parlà de la seva experiència com a educador de carrer i en la pastoral penitenciària-; Pere Milà i Miquel Àngel Pérez -sobre la seva experiència a les diòcesis xilenes de Calama i de Copiapó, durant un mes, en col•laboració amb la Delegació de Missions-; Mn. Jordi d´Arquer -sobre el camp de treball a Xile-; i en Marcel•lí Joan Alzinella, secretari del Consell Pastoral Diocesà i cap de relacions externes de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació.

També han anat venint els rectors de les parròquies on fem la col•laboració pastoral, celebrant l'Eucaristia i compartint el dinar amb nosaltres. Els predicadors dels recessos mensuals han estat Mn. Pere Farriol i Mn. Ignasi Marquès -al Convictori-, Mn. Lluís Portabella i Mn. Gaietà Casacoberta -a Diputació-, i Mn. Francesc Catarineu i Mn. Xavier Morlans -a La Sagrera-.

En el capítol d'ordenacions: han estat ordenats diaques Mn. Pere Milà i Mn. Miquel Àngel Pérez. I han estat ordenats preveres Mn. Agustí Panyella, Mn. Joan Cabot, Mn. Narcís Ribot, Mn. Xavier Pagès, Mn. Albert Sols i Mn. Enric Hidalgo. A tots ells, enhorabona i per molts anys!

HOMER VAL i PÉREZ, 5è de Teologia.

CONVIVÈNCIA DE PASTORAL A LA CONRERIA

Del 6 al 8 del passat mes de setembre es va dur a terme la primera convivència del Seminari Major a La Conreria sobre qüestions pastorals amb el tema "La pastoral d´adolescents i la Catequesi de Confirmació".

L´objectiu de la convivència era l´aprofundiment en la formació pastoral i fer una trobada a les darreries de l´estiu que ajudés a començar amb renovat impuls el nou curs. Semblava adient, doncs, trobar un lloc que afavorís un bon ambient. És així que a La Conreria vam poder gaudir de la natura, de les aules necessàries, de les seves instal•lacions esportives...

En el tractament de les qüestions pastorals vam comptar amb la col•laboració de la Gna. Mª Claustre Soler, de la Companyia de Maria, pel que fa a la Catequesi de Confirmació i a la pastoral d´adolescents; i amb la Delegada de la Pastoral de joventut, Rosa Deulofeu, en el camp de la pastoral de post-confirmació i pastoral juvenil en general.

Les sessions van transcórrer al matí i a la tarda, tot compaginant-ho amb la pregària, l´esport i altres activitats de lleure.

La Gna. Mª Claustre Soler se centrà, sobretot, en els aspectes psico-pedagògics que han d´acompanyar la pastoral d´adolescents i la catequesi dels nois i noies que es preparen per a la Confirmació. Combinà les xerrades teòriques amb algunes pràctiques concretes d´animació. Per la seva banda, Rosa Deulofeu -que "s´estrenava" com a Delegada de Pastoral de joventut- decidí fer un col•loqui obert, a partir del treball per grups, sobre les dificultats reals amb què ens trobem en la pastoral dels joves que han estat confirmats.

En general l'experiència fou prou positiva i deixa obert el camí per millorar-la en properes ocasions.

HOMER VAL i PÉREZ, 5è Teologia

400 ANIVERSARI

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE: *EL SEMINARI DE BARCELONA (1593-1917)*

El passat 25 de novembre al saló d'actes del Seminari, en ocasió del quart centenari de la fundació del Seminari de Barcelona, es va presentar el llibre *El Seminari de Barcelona (1593-1917)*, obra del Dr. Enric Subirà i Blasi. A la presentació hi van assistir: Mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona; Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar i rector del Seminari; el P.Josep Massot, monjo de Montserrat i representant de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, editors de l'obra; Mn. Casimir Martí, autor del pròleg; i l'autor de l'obra.

Cal destacar que l'autor hagi volgut reflectir en aquest llibre no només la història del nostre Seminari, amb un magnífic treball històric i de recerca de documentació que ara es posa a l'abast de tot el públic, sinó també la vida quotidiana, la pedagogia educativa, la vida espiritual del seminarista...

El treball del Dr. Subirà estudia les diferents implantacions del Seminari, l'estatut del seminarista, el règim intern, la vida espiritual, l'ensenyament i pedagogia, l'important paper que va jugar el nostre Seminari a la Renaixença del país i l'obra es completa amb un ampli apèndix documental.

Per finalitzant l'acte, Mons. Vives va aclarir diversos punts de l'actual funcionament intern i de les funcions socials i pastorals del Seminari.

DAVID VARGAS -Introductori

CRONOLOGIA DELS 400 ANYS DEL SEMINARI

1563 -15 de juliol-. Concili de Trento. Decret d'erecció dels Seminaris.

1593 -22 de setembre-. El papa Climent VIII aplica els béns del monestir de religioses de Montalegre per a la fundació del Seminari.

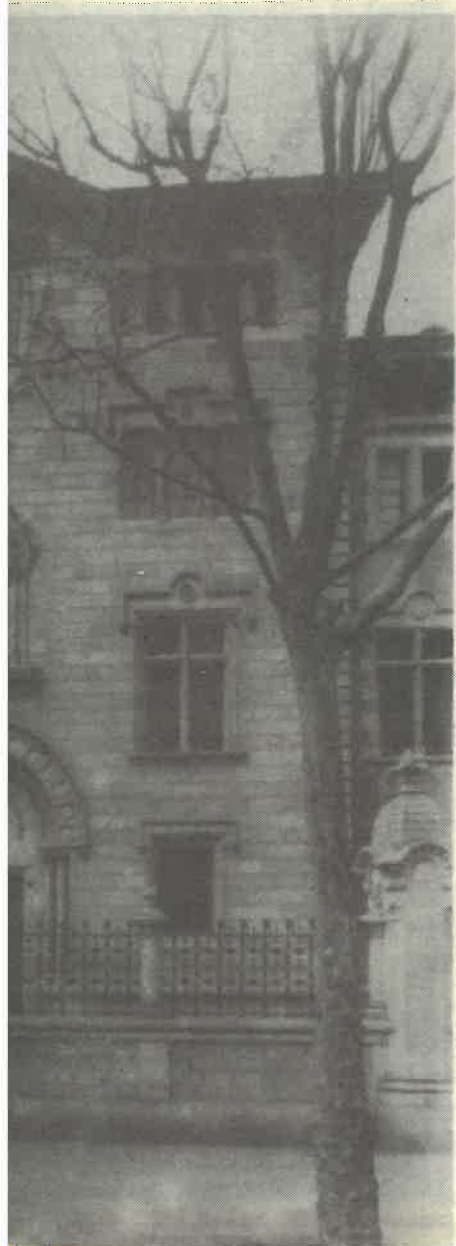
1593 -19 de novembre-. El bisbe Joan Dimes Loris nomena primer rector del Seminari el Doctor Marc Esteve.

1593 -20 de novembre-. El nou Rector del Seminari pren possessió de l'edifici.

"És així que el dia 20 de novembre de 1593 va quedar convertit en Seminari de Montalegre allò que durant dos-cents anys havia estat monestir de Canongesses Agustines".

1650. El Seminari és tancat a causa de la pesta, de les incessants guerres a Catalunya i a la impossibilitat de fer front a les contingències amb les rendes existents.

DEL SEMINARI

1651. L'edifi resta abandonat i és ocupat per les tropes franceses que, en unió dels voluntaris catalans, defensaven la ciutat assetjada per l'exèrcit castellà que comandava Don Juan d'Austria.
1715-1723. L'edifici és ocupat pels pares caputxins.
1735. Reinauguració del Seminari diocesà al mateix edifici.
1772. El Seminari es trasllada al col•legi dels jesuïtes de la Rambla, que havien estat expulsats d'Espanya l'any 1767. Passa a anomenar-se: "Seminari de Betlem".
1858. Es confia la direcció del Seminari als jesuïtes.
1868. Revolució. Supressió dels ordes religiosos. Els jesuïtes abandonen el Seminari i deixen la direcció al clergat diocesà. L'exèrcit revolucionari ocupa alguns locals del Seminari, que és compartit pels pocs seminaristes que restaven, pels seus superiors i pels militars. L'edifici és destinat a "Instituto de Segunda Enseñanza y Escuela Industrial"
1872. Es disposa que retorni al Bisbe l'edifici del Seminari.
1874. Recuperació per part del Bisbat de l'edifici de la Rambla.
1877 -10 de març-. Compra del solar situat "tras la nueva Universidad" per 548.407,2 pts.
1878. L'arquitecte Elies Rogent es fa càrrec de les obres. Enderrocament de l'edifici de la Rambla.
1878-1882. Seminari provisional a l'edifici del carrer de Tallers 22, anomenat Casa Magarola.
1882. Els seminaristes ocupen l'edifici, encara no acabat.
1904 -4 de desembre-. Inauguració solemne de l'edifici del carrer Diputació.
1905. El Cardenal Casañas confia la direcció del Seminari a l'"Hermandad de Operarios Diocesanos del P. Manuel Sol".
1909 -26 de juliol-. Setmana tràgica: assalt de l'edifici.
1936 -21 de juliol-. Persecució religiosa. L'edifici és abandonat, prèviament és ocupat per la FAI. Martiri del Rector i alguns formadors, professors i seminaristes.
1936-1938. L'edifici és successivament: Universitat popular de la FAI, Alberg de guerra de la Generalitat, camp de presoners del S.I.M. (txeca) i hospital.
1939. Col•lecta obligatòria per restaurar el Seminari. Culte públic a l'església.
1940. Inauguració del Seminari Menor a la Conreria.
1942 -15 de desembre-. Decret d'erecció canònica del Seminari Menor de la Conreria.
1952. El Seminari és la seu de les oficines del Congrés Eucarístic Internacional.
1957. Els preveres acabats d'ordenar passen a viure al "Convictori".
1965 - 28 d'octubre-. Decret del Concili Vaticà II sobre la formació sacerdotal (Optatam Totius).
1966 - octubre-. El Seminari resta tres mesos tancat per estudiar l'aplicació del Decret conciliar Optatam Totius.
1967 - gener-. Els alumnes dels darrers cursos passen a viure al Convictori. **1968.** Inauguració de la Secció de Sant Pacià Facultat de Teologia de Barcelona.
1970. Inauguració de la residència de la Sagrera.
1971. Inauguració de la residència del Guinardó.
1986. Retorn a l'edifici de Diputació.

PRESENTACIÓ

Em dic **Jesús Cañas i Garcia**, tinc 37 anys i he nascut a Granollers. Vaig estudiar A.T.S. d'urgències i sóc batxiller en Teologia. Treballava a les urgències de l'Hospital General de Granollers. La meva parròquia és la Mare de Déu de Fàtima. Aquest curs em dedico a la Llicència en Moral. Em sento feliç d'estar amb vosaltres fent camí vers el sacerdoci ministerial.

Sóc en **Joan B. Fuster i Pérez**, tinc 39 anys. Vaig ser gerent d'empresa, procedeixo de la parròquia de la Mare de Déu de la Salut de Badalona. He estudiat a Martí Codolar els cursos de filosofia i part de teologia. Actualment faig tercer de Teologia. He col.laborat en la Pastoral Sanitària.

Em dic **Jordi Fàbregas i Olivan**, tinc 39 anys i he nascut a Barcelona. Vaig treballar a l'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria. He estudiat Psicologia (Psicomotricitat). Provinc de la parròquia de Sant Jordi de Sabadell (Barri de la Romànica). He col•laborat en la Pastoral Penitenciària i de la Salut.

Em dic **Ramon Roca i Font**. Actualment visc a la Sagrera i faig el curs introductori. Sóc de Santa Maria de Palautordera, un poble del baix Montseny. Treballava de forner i col.laborava pastoralment a la parròquia i amb la Fraternitat Cristiana de Disminuïts. M'agraden les sardanes de plaça i el ball de gitanes del Vallès.

Sóc l'**Àngel Garcia i Albarran**, tinc 44 anys. He treballat a l'Escola Professional del Clot (Jesuïtes), i com a Director Financer a la Fundació Emi (Institut Estudis Empresarials). La meva comunitat cristiana ha estat fins ara la de sant Pere Claver del Clot (Jesuïtes). De la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai n'he estat President. He començat aquest any el primer curs.

Em dic **Marc Pena** i tinc 19 anys. Visc a Barcelona i sóc de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar. Fins ara, he estat estudiant idiomes: francès, anglès i italià, i pel que fa al francès he aconseguit de treure'm el diplomat. Sóc un noi molt aficionat a la fotografia, al bàsquet i a tot tipus d'animals, amb preferència pels ocells.

Sóc en **Robert Baró i Cabrera**. Tinc 22 anys i vinc de la parròquia de Sant Julià d'Altura, a Sabadell, on he estat molts anys a l'agrupament escolta. Aquest estiu m'he llicenciat en Història a l'Universitat Autònoma i m'he dedicat, sobretot a l'arqueologia medieval.

DELS NOUS

Actualment, estic preparant la tesi doctoral sobre els visigots. Enguany he entrat al convictori i estic col•laborant a la parròquia del Sagrat Cor de Ca N´Oriach, també a Sabadell.

Em dic **Andreu Oller i Salud** i sóc del barri de Sants de Barcelona. Tinc 29 anys i sóc economista. Aquest any passat he estat treballant d'administrador a la fundació Pere Tarrès. En aquests moments estic dedicat a la pastoral juvenil a la parròquia de Santa Maria dels Sants i alhora participo activament en la Federació: J.P.C. de la qual formen part els joves de la nostra parròquia.

Em dic **Josep-Lluís Calvís i Comangés**. Sóc de Mollerussa, del Plà d'Urgell. Visc a Barcelona i fins ara he estat estudiant FP. He treballat de cambrer i d'ajudant tècnic informàtic. Sóc de la comunitat de Sant Ramon de Collblanc i tinc 23 anys.

El meu nom és **Sergi Figueras i Plaza** i tinc 19 anys. Sóc de Barcelona, de la parròquia de Sant Pacià, al barri de Sant Andreu de Palomar. Fins ara he estat estudiant COU al Seminari Menor de la Conreria i a estones lliures he pogut compaginar els estudis de piano. Actualment estic col•laborant a la parròquia de Sant Joan, de Vilassar de Mar, on faig catequesi de comunió, dirigeixo un grup escolta i faig d'animador de cants a la missa jove. I per acabar, dir-vos que estic molt content d'haver entrat enguany al Seminari.

Déu vos guard a tots. Em dic **Esteve Ferré i Planas** i tinc 22 anys. Sóc natural de Sitges, de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla on col•laboro de monitor a l'esplai parroquial, entre altres activitats. Enguany he acabat la prestació social com a objector de consciència a la Creu Roja de Sitges i he cursat els estudis fins a COU.

Sóc en **David Vargas** i sóc del barri del Carmel de Barcelona.Tinc 19 anys i vinc dels salesians, dels quals en tinc un bon record. Fins ara he estudiat FP a Sarrià, (quart curs de màquines elèctriques), he estat monitor del Centre Juvenil Martí-Codolar. Actualment col•laboro a la parròquia de Santa Maria del Taulat, al Poblenou.

Sóc en **Víctor Mariné** i estic ajudant a la parròquia de Sant Paulí de Nola, al barri del Besós. Entre altres activitats estic fent catequesi d'adolescents i participo en un grup de militants de la JOC/Joc-Jobac. A més sóc voluntari del Parc Metropolità de Collserola, i si voleu, estic disposat a ensenyar-vos la muntanya.

Em dic **Joan-Carles Hortigón Caballero** i tinc 18 anys. Sóc de la parròquia de St. Jordi de Sabadell. Fins ara havia estudiat només l'EGB però tot i així, m'he dedicat a tenir cura dels minusvàlids de Graminvall i del Casal d'avis de la Residència Albada, a Sabadell.

El meu nom és **Bonaventura Tohà i Latorre**. Tinc 26 anys i vaig néixer a Tremp (Lleida). La meva parròquia d'origen és el Santuari de l'Ord. He cursat els estudis d'EGB, he fet cursets i treballat de bomber, de forestal, de camioner i de topògraf, encara que, primordialment, he estat treballant en el ram de la pagesia. Actualment els caps de setmana vaig al Cottolengo i ajudo els malalts. Us he de dir que estic molt satisfet de la fraternitat que engloba el Seminari i de tots els relacionats amb ell.

INAUGURACIÓ DE LES FACULTATS

El passat dia 27 d'octubre la Facultat de Teologia de Catalunya i la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, inauguraren, en un acte acadèmic conjunt, sota la presidència del Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, Gran Canceller de les esmentades Facultats, el curs 1993-94. Van assistir-hi, entre d'altres, el bisbe de Tortosa, Dr. Lluís Martínez Sistach, els cinc bisbes auxiliars de la nostra arxidiòcesi i el president del Parlament de Catalunya, Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy.

A les 10 del matí començaren els actes inaugurals amb la celebració de l'Eucaristia. A la homilia, el Sr. Arquebisbe va fer esment de dos fets transcendentals per a l'estudi, l'ensenyament i l'investigació teològiques: per una banda la publicació de l'encíclica *Veritatis Splendor* i per l'altra, l'inici del Concili Provincial Tarraconense que "és una oportunitat per continuar i intensificar una col•laboració fructuosa mitjançant el diàleg entre pastors i teòlegs".

A continuació tingué lloc l'acte acadèmic. Primer de tot, el degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mn. Gaspar Mora, va llegir la memòria del curs anterior, amb un especial esment als actes commemoratius del 25è aniversari de la creació d'aquesta Facultat. A continuació el degà-president de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i president de la Universitat Ramon Llull, P. Josep Maria Coll, va llegir la memòria del curs.

Per últim, el Dr. Salvador Pié, professor del departament de Teologia Sistemàtica, fou l'encarregat de pronunciar la lliçó magistral que duia per títol: *La Sinodalitat Eclesial*. Començà la seva disertacióexposant els orígens de la sinodalitat i fent una breu anàlisi històrica de la mateixa, arribant a la conclusió que totes les activitats de l'Església són forçosament marcades per un cert caràcter de sinodalitat -paraula que originàriament vol dir "viatjar en comú".

El principi i fonament visible de la unitat en les respectives Esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal, és el bisbe, "i en les quals i a base de les quals existeix l'Església catòlica i única". L'Església universal, que es realitza en cadascuna de les particulars, fa present en ella mateixa totes les Esglésies locals a partir de les quals està constituïda.

El Dr. Pié esmentà, per acabar, les principals formes institucionals de la sinodalitat: el Concili Ecumènic, les Conferències Episcopals, el Sínode dels Bisbes, el Consistori i els Concilis Provincials. Va concloure dient que la sinodalitat forma part intrínsecament de la naturalesa mateixa de l'Església, entesa com a comunió, i en el ministeri episcopal. En efecte, la seva essència prové del principi de la "communio", que es basa en la immanència de la compenetració mútua de les dimensions universals i locals; la sinodalitat s'origina en el fet que tots els bisbes, com a caps de les esglésies locals, participen, en el mateix grau del sagrament de l'orde, i en el fet que l'Església del Crist es realitza amb una dimensió local i universal.

RAMON MOR I BALAGUER.
3r Teologia.

PER TERRES DE XILE

Quin goig aquest estiu! Hem pogut palpar aquella catolicitat de la nostra Església que hem pogut viure tant a la Facultat com al mateix Seminari.

Així és com, per la voluntat i la bona entesa del Seminari de Barcelona i de la Fundació Memorial Josep Breu (i gràcies al treball personal de Mn. Jorba) vam poder viure aquesta aventura enmig de l'Església sudamericana, concretament a Xile.

El projecte concret era viure les gairebé cinc setmanes de la nostra estada al costat dels capellans de la nostra diòcesi de Barcelona que col•laboren al nord de Xile, a la quasi-diòcesi, altrament dit prelatura, de Calama, a uns 1600 quilòmetres al nord de la capital, Santiago. El marc geogràfic té dues dades molt significatives i espectaculars: és el desert més sec de la Terra (la humitat relativa mitja està al voltant del 5%) i sempre s'està per damunt dels 2300 metres (el petit poblet de Talabre està situat per sobre dels 3500 metres).

L'estada va quedar distribuïda en tres parts: el temps en què vam conèixer els poblets de les muntanyes en la regió que envolta el Salar d'Atacama, acompanyats pel Pep Cadevall (allí l'anomenaven familiarment "Cade"); després, amb l'Enric Olivé i el "Cade", vam visitar les dues poblacions més importants de la prelatura, Calama i Chuquicamata, on es concentra gairebé tota la població i l'activitat evangelitzadora; i, finalment, una tercera part no prevista en què el bisbe de la regió, Mons. Cristian Contreras, ens va acollir a casa seva durant una setmana.

Van ser tres punts de vista prou bons i que es complementaven molt bé per conèixer a fons la realitat de l'Església en aquell indret. Als poblets de l'interior vam viure amb una gent amb trets força indígenes, amb un tipus de vida molt senzill i difícil per les condicions de l'entorn, però a la vegada ben organitzada. En més d'una ocasió, són ells qui t'ajuden a comprendre la seva manera de viure, la seva cultura, les tradicions, la seva fe on es barregen el seu origen indígena atacameny, la tasca dels primers hispans colonitzadors i el treball evangelitzador d'aquests últims anys. Va ser bonic veure com acompanyant el "Cade", la qual cosa ens convertia automàticament en "padresitos", se'ns obria la porta de qualsevol llar. La figura del capellà d'allà és bastant semblant a la que fa uns anys nosaltres coneixíem com a "capellà de poble", però sense perdre mai de vista la part més missionera. Ens va impressionar molt la missió popular que es va fer durant un cap de setmana llarg al poblet de Peine, en ple desert, bastant allunyat del poble principal de San Pedro de Atacama.

L'experiència canvià quan ens vam instal•lar a la parròquia de Chuquicamata amb l'Enric Olivé i el "Cade". Fou entrar més en una vida parroquial xilena amb les seves característiques pròpies, i on frapa com les persones expressen molt més la seva fe. I segurament ho necessiten, perquè si a occident hem de combatre la indiferència davant Déu, allà han de defensar-se de l'allau de moltes altres religions i fins i tot de sectes. Sembla que la part de món que els domina, occident, no veu amb bons ulls tot el treball que la Església Catòlica fa a favor d'aquella gent, molesta el seu tipus d'evangelització compromesa.

Els barris de Calama pateixen un empobriment generalitzat, però allò que més ens va sorprendre va ser la forta desestructuració familiar. Tant és així que es diria que no s'ha assumit el tipus de família estructurada en parella i generacional. Tot i això, és cert que, malgrat la duresa d'aquesta vida, encomanen una alegria que no trobem a casa nostra. Com deia l'Enric: tenim pobres alegres.

La setmana que vam viure amb el bisbe Cristian la podríem qualificar de privilegiada. Acompanyant-lo vam conèixer la part més amagada de la quasi-diòcesi, la vida i la relació dels dotze capellans que hi han, l'estructura i organització d'una diòcesi naixent, el moment de l'Església xilena, els seus problemes, la seva relació amb la passada dictadura i la molt difícil transició política... Realment es va posar molt al nostre abast i va enriquir d'una manera inesperada el nostre viatge. En aquest sentit no es pot oblidar que tenim en l'Enric Olivé i la seva llarga experiència en aquelles terres (aquest any farà trenta anys que va arribar a Xile), un home molt valorat per l'Església xilena. La seva opinió té sempre un pes en qualsevol decisió.

Del mateix bisbe van sortir els millors elogis cap als tres capellans catalans d'aquella zona: el "Cade", l'Enric i el Xavier Ayora. Aquest, tot i que és l'últim arribat a terres de Calama, ja s'ha guanyat l'estima de tots amb el seu to proper i desenfadat. El bisbe i la gent d'allà valoren d'ells sobretot dues coses: el treball pràctic, d'equip i d'un clar sentit pastoral, i la vida austera, entregada i convençuda, espiritualment parlant. Però tot això no només d'aquests tres, sinó també dels capellans catalans que en aquests últims decennis han deixat generosament part de la seva vida allí, l'empremta dels quals tant es recorda. No va ser una lloança interessada sinó un reconeixement conseqüent.

Teníem previst també acompanyar uns dies els altres tres capellans catalans de la diòcesi de Copiapó, situada uns sis-cents quilòmetres més al sud: en Josep Serrano, en J. Sagalès i en Manel Roig, però va ser del tot impossible. Només vam poder veure en J. Serrano i al bisbe de Copiapó Mons. Ariztia, un home que en poca estona ens va captivar, i que actualment és el president de la Conferència Episcopal Xilena.

Cal dir també que la presència de les nostres diòcesis allà no s'esgota amb els nostres capellans missioners sinó que hi han nombrosos laics que, d'una manera silenciosa, realitzen una tasca tant de sensibilització dels joves com un treball d'ajut desinteressat.

En tornar ens han quedat molts records, molts noms d'allà, experiències d'Església poc imaginables, trobar-hi la mà de Déu enmig de les dificultats i de l'angoixa d'una vida injusta. Ens ha tocat el nostre esperit i hauria d'haver-nos fet més humils. La nostra Església és, a la vegada, pobra, pecadora i gran, perquè la forma qui la forma, perquè hi ha el Déu d'amor al darrera i perquè també sap estar al seu lloc quan cal, de forma callada i humil.

Miquel Àngel Pérez
Pere Milà

HISTÒRIA GRÀFICA SEMINARI

2

1

1.- 1593-1772: El Seminari a la Casa de la Caritat, del carrer de Montalegre
2.- 1772-1877: El Seminari a l´Església de Betlem.
3.- 1878-1882: Allotjament provisional al carrer Tallers. 4.-
1882: El Seminari Conciliar al carrer Diputació (foto de 1910)
5.- 1957: Residència del Convictori, al barri de les Corts.
6.- 1970-1971: Inauguració de les residències de La Sagrera (a la foto) i del Guinardó (tancada 10 anys més tard).

4

3

6

5